

LIBRIS

We know
books

The Lady Traveler's Guide to Happily Ever After
Victoria Alexander

Copyright © 2019 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Îndrumar pentru fericire

Victoria Alexander

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Cojocar

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, VICTORIA

Îndrumar pentru fericire / Victoria Alexander

trad. din limba engleză: Oana Stan . –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8522-3

I. Stan, Oana (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Îndrumar pentru fericire

Traducere din limba engleză
Oana Stan

LITERA

București

Capitolul 1

Aproape șase ani mai târziu...

– Ți-am spus cât de norocos sunt să dansez cu cea mai frumoasă femeie de aici? zise lordul Westmont în cel mai șarmant mod posibil, menit să convingă orice doamnă cu care vorbea că nu mai spusese niciodată asemenea cuvinte – nici altele asemănătoare – vreunei alte femei.

– O, milord, nu cred că ai făcut-o. Violet Branham se lăsă condusă de bărbat. Westmont era un dansator excelent, dar nici ea nu era mai prejos. Îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Cel puțin nu în seara aceea. Deși poate ai menționat asta anul trecut când am dansat chiar la acest bal. Cred că și acum doi ani.

Lordul făcu ochii mari de surprindere. Sărmanul Evan nu se aștepta ca o femeie – o simplă femeie – să fie atât de sinceră. Nu acelea erau regulile jocului. Dar Violet se săturase să joace după regulile altora. O clipă mai târziu, bărbatul râse.

– Lady Ellsworth, ești la fel de sinceră ca întotdeauna. Nu știu de ce nu am observat cu ani în urmă cât ești de încântătoare.

– Pe atunci nu eram deosebit de încântătoare. Dar nu îți amintești că m-ai întâlnit cu ani în urmă? Cea mai fermecătoare expresie de panică străbătu chipul bărbatului. Doamne, Evan, ne-am întâlnit acum vreo nouă ani la debutul meu, și din nou în timpul celei de-a doua și celei de-a treia ieșiri. Deși nu erai conștient de existența mea.

– Este o acuzație îngrozitoare, se încruntă el.

– Scuzele mele, făcu ea ochii mari într-un mod inocent, ar fi trebuit să fiu amabilă?

– Încep să bănuiesc că nu merit bunătatea ta, spuse el încet.

– Nu în acest sens. A fost într-adevăr un lucru îngrozitor venit din partea mea. Cel puțin așa părea la acea vreme. Deși nu erai singurul care nu avea cunoștință de existența mea, ridică ea din umeri.

– Scuzele mele, Violet, tresări el. Tot ce pot spune în apărarea mea este că eram mult mai tânăr, mai degrabă plin de mine și oarecum prost. Bine, extrem de prost, se opri pentru o clipă. Poți obiecta, dacă simți nevoia.

– O, nu, te rog să continui.

Era destul de distractiv să-l faci pe Evan să plătească pentru golănia tinereții sale. Fusese o vreme când nu ar fi îndrăznit să-și arunce în față asemenea vorbe. Dar nu mai era aceeași fată pe care el o ignorase cu ani în urmă. Nu era atât de mult faptul că înflorise, ci pur și simplu se maturizase. Când ieșise pentru prima oară în societate, fusese una dintre fetele care nu erau atât de frumoase încât să atragă atenția domnilor disponibili, dar nici atât de plictisitoare încât să fie considerată o fată nedorită de nimeni. Desigur, asta se schimbase cu fiecare sezon care trecea, pe măsură ce șansele ei să se căsătorească deveneau din ce în ce mai slabe. Exista însă speranță pentru Violet, spunea adesea mama ei, dacă fata ar fi acordat mai multă atenție înfățișării sale și măcar ar pretinde că se bucură de flirt și de evenimentele sociale, chiar dacă ea credea că astfel de lucruri erau de-a dreptul stupide. Spre supărarea mamei, Violet prefera propria ei companie și singurătatea pentru a scrie poezie de proastă calitate sau pentru a citi lucrările lordului Byron sau a călări singură. Nu era de mirare că bărbații precum lordul Westmont aveau tendința să nu o observe.

Zilele acelea erau de mult apuse. Anii petrecuți în străinătate, întâlnirea cu oameni fascinanți și aventurile o schimbaseră și îi oferiseră încrederea pe care o putuse dobândi doar trăindu-și viața. Și ea știa asta. Nu mai era fata de odinioară. Aproape șase ani de căsătorie separată fuseseră suficienți pentru a schimba pe cineva, precum să o forțeze să se maturizeze și să renunțe la gândurile prostetești, cum ar fi dragoste și romantism, și altele asemenea.

– Se pare că am fost destul de superficial, zise, și regretul autentic străluci în ochii lui. Poate că nu era singura care se schimbuse. Încă o dată, îmi cer scuze pentru comportamentul meu necugetat. Dar în seara asta, cred că ești cea mai frumoasă, precum și cea mai interesantă femeie din încăpere.

– Iar în seara asta, milord, spuse ea și zâmbi, te voi crede.

– Sunt iertat atunci?

– Poate.

– De ce nu vii mai des în Anglia? râse el, apoi își reveni în simțuri. Dă-mi voie să mă revanșez.

– Mă voi gândi la asta.

– În regulă, se uită în ochii ei și-i zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul, dar nu-l crezu.

Era strigător la cer cât de mult flirta Evan. Violet nu avea de gând să devină victima lui. În ciuda nenumăratelor îngrijorări nejustificate, lui Violet îi părea bine că se întorsese la Londra. Era întotdeauna plăcut să o faci, deși casa din Mayfair în care locuia când se afla în oraș abia dacă putea fi considerată *acasă*. Însă era casa soțului ei și a ei. Refuzase să rămână cu părinții ei. Revenirea în casa în care copilarise ar fi însemnat eșecul îngrozitor al căsniciei sale. Era adevărat, desigur, și toată lumea din Londra știa asta, dar nu avea nici o dorință să-și asculte mama spunându-i exact ce și unde greșise.

Violet știa prea bine că permisesse năzuinței adolescente și unui sărut remarcabil să îndepărteze orice pic de rațiune, depășind bunul-simț și orice fel de instinct de autoconservare.

Muzica se opri și fata se îndepărtă din brațele lui Evan, iar el o conduse în afara ringului de dans.

– În ciuda candorii dumitale dureroase, Evan îi ridică mâna la buzele lui, aș dori foarte mult să te vizitez. Aș fi onorat dacă mi-ai da șansa de a mă revanșa pentru greșeala din trecut, zâmbi el. Îmi plac provocările.

– Îți dai seama că sunt o femeie căsătorită.

El suspină într-o manieră dramatică. Se îndoia că exista cineva în Londra care nu era la curent cu falsa ei căsătorie, având în vedere că ea și James se căsătoriseră și apoi se separaseră. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, dar lucrurile acelea nu se uitau.

– Violet, m-ai înțeles greșit. Vreau doar să continuăm prietenia noastră.

– Nu ești decât la un punct distanță de a deveni un bădăran în toată regula, nu-i așa?

El zâmbi, apoi văzu ceva peste umărul ei și încremeni ca un iepure speriat. Ea știa de ce.

– Lord Westmont, răsună în spatele ei vocea care nu ar fi trebuit să fie deloc familiară și pe care totuși o recunoscuse undeva în vecinătatea sufletului ei.

Inima i se strânse.

– Ellsworth, spuse Evan cu mult mai mult calm decât ar fi crezut ea că avusese cu o clipă în urmă.

Violet se strădui să pară cât mai hotărâtă. Anticipase acel moment, se pregătise încă de când acceptase lipsa lui de interes pentru ea. Se întoarse și zâmbi politicos, ignorând nodul din gât. Întotdeauna fusese cel mai frumos bărbat din cameră, cu părul întunecat și ochii de un albastru-închis. Fără îndoială, dacă ea ar fi rămas cu el, i-ar fi frânt inima. Din nou. Bărbatului îi era imposibil să fie fidel.

– Lord Ellsworth.

Privirea lui se îndreptă către a ei. Ea refuză să tresară când privirile li se întâlniră.

– Lady Ellsworth.

Îi luă mâna și o ridică la buze, privirea lui fixându-se pe a ei. Dacă ea ar fi fost genul fantezist, ar fi crezut că liniștea căzuse peste întreaga sală de bal, cu toate privirile pe lordul înstrăinat și pe Lady Ellsworth. Cândva gândul acela ar fi îngrozit-o. Acum însă nu-i mai păsa.

– Pentru totdeauna e un timp prea îndelungat.

– Aparent, nu suficient de îndelungat.

Privirea din ochii lui era un amestec interesant de prudență, curiozitate și provocare. Nu se mai văzuseră față în față de aproape șase ani. Dumnezeu știa ce îi spuneau ochii ei.

– Cred că ăsta este dansul nostru.

– Este? Își înclină ea capul.

El se prezenta exact așa cum și-l amintea ea. Umerii lui erau la fel de lați, privirea lui era la fel de nesfârșită, părul lui era la fel de des și închis la culoare și doar un pic dezordonat – de parcă era ultima fortăreață a naturii rebele a tinereții sale.

Cu siguranță că, de-a lungul anilor, îl văzuse uneori de la fereastră camerei ei în timp ce el ieșea din casa londoneză, plecând la țară sau altundeva, pentru a o evita în timpul vizitelor ei acasă, păstrând astfel promisiunea pe care i-o făcuse cu mult timp în urmă. Atunci erau cel mai aproape unul de celălalt de la a doua zi de după nuntă. După o analiză amănunțită, nu era complet neschimbat. Avea câteva cute în jurul ochilor, dar dincolo de asta, ceva se schimbase. Poate că se maturizase. Privirea din ochii lui cândva lipsită de griji, cochetă și amuzată, acum era directă, fermă, convingătoare.

Maniera lui degajată din urmă cu șase ani, cea a unui tânăr fără griji sau responsabilități, aerul acela de siguranță și de încredere era acum cel al unui om care nu avea nici o îndoială cu privire la locul lui în lume. Nu mai era tânărul fericit cu care fusese forțată să se căsătorească atunci când împlinise douăzeci și unu de ani, iar el, douăzeci și patru. Însă nici ea nu mai era fința tăcută și palidă de atunci.

– Ești sigur că nu te înșeli?

– Violet, o întrerupse Evan. Ai nevoie de ajutorul meu?

Ce lucru surprinzător de galant spusese! Poate că îl judecase greșit.

– Nu, Evan, dar apreciez oferta ta, zâmbi ea cu demitere politicoasă, apoi făcu o pauză. Aș putea totuși să-ți cer o favoare?

– Orice, spuse el zâmbind.

– Le vezi pe domnișoarele de acolo? făcu ea semn din cap spre un grup de tinere care stăteau împreună, încercând cu disperare să pară ca și cum s-ar distra de minune și că nu numărau minutele până când vor putea pleca, iar fiecare se va putea întoarce la casa ei. Fără îndoială că sunt rezervate și liniștite, dar probabil sunt destul de interesante și foarte drăguțe. I-ai putea cere măcar uneia dintre ele să danseze?

– Voi face mai mult decât atât, spuse Evan galant. Îi voi ruga pe fratele meu și pe câțiva dintre prieteni să danseze cu ele.

– În acest caz, ești cu siguranță iertat, îi aruncă un zâmbet strălucitor.

Evan zâmbi și el și se îndepărtă.

Violet își îndreptă atenția spre James, care, în urmă cu două luni, când dragul unchi Richard murise, devenise conte de Ellsworth. James, bărbatul care îi distrusese viața. Soțul ei.

– Sunt o mulțime de lucruri în legătură cu care s-ar putea să mă înșel. Cu toate astea, ăsta este dansul nostru, se aplecă James și-i șopti. Se uită lumea la noi.

– Desigur, James. Ea râse de parcă el tocmai îi spusese ceva amuzant. Nu am mai fost văzuți împreună în public până acum. Fără îndoială, toată lumea se așteaptă să facem ceva despre care să poată vorbi zile întregi. Acum întrebarea este: o vom face?

– Ar trebui să îi dezamăgim? îi întinse brațul. Dansează cu mine, Violet.

De fapt, erau multe lucruri pe care își dorea să le facă, inclusiv să meargă pe cărbuni încinși sau să fie aruncată în cușca cu lei. Nu era prea mare diferența și nici nu avea de unde alege. Își puse mâna pe brațul lui și îi permise să o conducă pe ringul de dans.

Indiferent de cât de des repetase ceea ce va spune în acel moment, nu putu să vină cu cuvintele potrivite. Poate pentru că era profund neliniștit să fie din nou în brațele lui, unde nu ar fi trebuit să fie niciodată.

În urmă cu șase ani, în noaptea în care logodna lui cu Marie Fredericks urma să fie anunțată, el o sărutase pe Violet Hagen pe terasa umbrită, susținând mai târziu că o confundase cu Marie, deoarece amândouă erau roșcate și purtau rochii albastre. Deși, în realitate, una dintre rochii era de un albastru-deschis, iar cealaltă aducea mai mult cu spuma mării, iar părul lui Marie era mai mult blond decât roșcat. În afară de asta, Violet era categoric mai înaltă și nu avea formele lui Marie. Prietenii săi recunoscuseră, de asemenea, că îl provocaseră să-i dea logodnicei lui un sărut adevărat – genul de sărut pe care un bărbat îl oferă femeii cu care intenționează să se căsătorească – și că îl îndrumaseră către terasa unde mai târziu juraseră că se afla Marie. De asemenea, se adunaseră mai mulți participanți decât fusese poate înțeles.

Din nefericire, în zelul lor de a asista la acel sărut adevărat, se încurcară în draperiile care acopereau ferestrele cu vedere la terasă, smulgându-le și îndreptând atenția tuturor către sărutul adevărat care se desfășura afară.

Nu era rău că o sărutase, ci că ea îl sărutase înapoi cu un entuziasm șocant pentru o fată care până în acel moment nu mai fusese sărutată. Și, într-adevăr, trecerea șovăielnică a buzelor pe care o experimentase cu doi tineri precauți puteau oare să fie considerate săruturi? Desigur, Violet le crezuse destul de palpitate până când o sărutase James. Fusese șocată când el o luase în brațe. Apoi, fără mai mult de o clipă de ezitare, îl cuprinsese cu brațele, crezând că el își dăduse seama că nu Marie era partenera potrivită pentru el, ci Violet. Când buzele lor se întâlniseră și corpul lui se lipise de al ei, descoperise o pasiune pe care nu și-o imaginase niciodată. Fusese un sărut adevărat sau cel puțin așa crezuse ea. Violet nu se îndoise de motivele lui. Mai târziu se dovedise însă că fusese doar o mișcare

proastă. Habar n-avusese că o confundase cu Marie până când el ridicase capul și își dăduse seama ce făcuse. Acea fusese prima fisură din inima ei. A doua fusese șocul de pe fața lui când rostise cuvintele: „La naiba, tu ești aleasa”. Ce putea face altceva decât să-l plesnească peste față?

Totuși, faptul era consumat. Ceea ce aparent, în mințile predis-puse la scandal ale societății, era în intensitatea îmbrățișării – doar pentru a adăuga încă un strat de umilire – și nu în palmă. Una peste alta, fusese Sfântul Graal al bârfei. Un bărbat a cărui logodnă era pe cale să fie anunțată se găsea într-o situație compromițătoare cu prietena viitoare logodnice.

Părinții ei insistaseră atunci să se căsătorească, deoarece scandalul fusese așa de mare încât mama ei o avertizase că nu va mai avea niciodată parte de vreun pretendent decent. Unchiul lui James, Richard, contele de Ellsworth, lăsase decizia în seama lui James, dar întrebările legate de onoare și responsabilitate rămăseseră nepuse. În ciuda reputației lui James, nimeni nu-i pusese vreodată la îndoială cuvântul.

Violet protestase – evident că James nu dorea să se căsătorească cu ea. Nici ea, nici James nu aveau însă de ales. James făcuse ce era de așteptat din partea lui și două zile mai târziu se căsătoriseră.

De-a lungul anilor, Violet se întrebase ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi refuzat să se căsătorească cu el. Dacă s-ar fi apărat de una singură.

Cu siguranță o făcuse în dimineața de după noaptea nunții când aflase că el intenționa ca această căsătorie să fie puțin mai mult decât o prefăcătorie. Asta îi sfărâmasse inima. Până în acel moment, Violet crezuse cu adevărat că exista posibilitatea ca ei să se bucure de căsătoria lor. Fuseseră prieteni, într-un fel. Dar nu voia să rămână cu un bărbat care nu o dorea.

O săptămână mai târziu, Violet se întâlnise cu o tovarășă de drum – doamna Cleo Ryland, o văduvă încântătoare cu doar câțiva ani mai mare decât Violet. Își făcuse bagajele și plecase spre Paris. James îi oferise resursele de care avea nevoie pentru a vizita toate locurile despre care citise, tot ceea ce visase să vadă. Dacă el nu intenționa să-i fie soț, ea intenționa să profite din plin de generozitatea lui. O merita.

– A trecut mult timp de când am dansat împreună, spuse James cu blândețe.

Dansase cu Violet de multe ori înainte de căsătoria lor, deoarece nu putea dansa exclusiv cu Marie. Existau reguli despre așa ceva. Violet, împreună cu alți prieteni și cunoștințe fuseseră mereu cu James și Marie. Marie își dorise un soț elegant, chipeș, cu un titlu respectabil și o mică avere care să-i ofere o poziție nepătată în societate. Nu lăsase nici măcar o urmă de indecență să pericliteze asta. În ochii lui Marie, James fusese partida perfectă.

– A trecut mult timp de când nu am vorbit, zâmbi Violet indescifrabil.

– Mândria este o amantă crudă, Violet.

– Una dintre multele, fără îndoială, spuse ea ușor.

Oricât de rar se afla la Londra, bârfele despre relațiile lui ajunseră în mod inevitabil la urechile ei, datorită mamei ei și a unui cerc de prieteni bine intenționați. Ea le ignorase în cea mai mare parte. El avea viața lui și ea o avea pe a ei.

– Indiferent de ce ai crede despre mine, vreau să spun asta cu toată sinceritatea cuvenită, se opri. Încerc să-mi recunosc greșelile din trecut.

– De ce?

– Să plătesc pentru ele, îi întâlni privirea.

– Nu sunt sigură ce încerci să spui, James, se încruntă ea, dar sunt sigură că ringul de dans în toiul balului anual al lui Lady Brockwell nu este cel mai bun loc pentru asta.

– Dimpotrivă, draga mea. El îi zâmbi și pentru o clipă îl văzu pe bărbatul cu care se căsătorise. Am face din balul lui Lady Brockwell subiectul de discuție al Londrei.

– Aș prefera să nu facem asta. Nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit de ea.

– Stai la Ellsworth House? o întreabă el.

– Ca întotdeauna, făcu ea o pauză. Am trimis o telegramă de la Lisabona pentru a te avertiza că vin.

Ori de câte ori se îndrepta spre Londra, îi trimitea o telegramă lui Andrews, majordomul lui James, pentru a-l anunța cu privire la sosirea ei și pentru a-i oferi lui James timpul de care avea nevoie pentru a pleca.

– Grijulie ca întotdeauna, îi aruncă el cel mai fermecător zâmbet al său. Acum, pot să te însoțesc acasă?

– Nu sunt sigură că sunt gata să plec.

– Iartă-mă dacă a sunat ca o întrebare. Nu a fost.

– Atunci e un ordin? ridică ea o sprânceană.

– Desigur că nu, ezită el, apoi făcu o grimasă. Îmi pare rău, nu am avut niciodată de-a face cu o soție până acum.

– Nu a ta, vrei să spui.

Ochii lui se îngustară ușor, de parcă fata mersese prea departe cu asta. Perfect.

– Nici eu nu am mai avut niciodată de-a face cu un soț. Un dans și apoi am terminat? clătină din cap. Asta nu îi va face pe oameni să vorbească? De ce pleacă lordul și Lady Ellsworth atât de devreme? Ce crezi că fac? Genul acesta de discuții.

– Probabil, dar numai până când apare următoarea informație interesantă. Nu ar trebui să dureze mai mult de o zi sau două.

Chiar era inutil să se certe cu el. Și într-adevăr aveau lucruri de discutat în privat. Totuși, nu era sigură că era pregătită s-o facă în seara asta. Muzica se termină și el îi băgă mâna în curba brațului său și o conduse într-o manieră relaxată către ușă, oprindu-se ici și colo pentru a schimba o vorbă cu cei cunoscuți. De parcă nu ar fi fost nimic ieșit din comun ca Lord și Lady Ellsworth să fie împreună în aceeași cameră, cu atât mai puțin să plece în cuplu.

Odată instalați în trăsură, Violet scoase un oftat resemnat.

– Îți dai seama că mama va auzi de asta și probabil că ne va vizita în seara aceasta.

– Scuzele mele.

– Nu sunt sigură că aș fi participat la bal dacă aș fi știut că vei fi acolo, își alese ea cuvintele cu grijă.

– În timp ce eu am știut că vei fi acolo și m-am gândit că ar fi mai bine să te salut în public.

– Așa?

– Nu eram sigur că vei veni, spuse el brusc. La Londra, vreau să spun.

– Sunt aici din cauza unchiului Richard, desigur, spuse ea cu răceală, ignorând nodul din gât. M-am întristat atât de mult să aud de moartea lui. Mi-aș fi dorit să-l văd din nou.

Unchiul Richard nu crezuse că era necesar să părăsească proprietatea ori de câte ori ea venea acasă în vizită. El și Violet petrecuseră ore în șir împreună în timpul șederii ei, jucând cărți sau șah, asistând la piese de teatru sau prelegeri și discutând despre ce le trecea prin minte. Fusesse bolnav de ceva vreme, dar la ultima ei vizită în urmă cu un an, ea crezuse că starea lui se îmbunătățise. Era singura persoană care o acceptase vreodată pentru ceea ce era, mai degrabă decât pentru cine era sau cine ar fi trebuit să fie. Măhnirea o înjunghia la gândul că nu-l va mai vedea vreodată.

– Nu ai venit acum două luni când a murit.

– Părea inutil.

– Presupun că ai primit o notificare de la avocatul lui despre întâlnirea de mâine?

Ea încuviință din cap. Scrisoarea insista să se întoarcă la Londra cât mai curând posibil, conform instrucțiunilor unchiului Richard. Era însoțită de o telegramă care confirma prezența ei la întâlnirea de a doua zi.

– Știi despre ce e vorba?

– Ultimele dorințe ale unchiului Richard. Ridică el din umeri. Mai mult de atât nu știi.

– Atunci vom fi amândoi surprinși, spuse ea respirând neregulat.

Deși conversația era una obișnuită, amândoi erau foarte tensionați. Banalitățile păreau de-a dreptul absurde. Erau atâtea lucruri importante de spus, probleme care trebuiau rezolvate. Și totuși, ea nu se putea decide să spună ceva. Ce putea să-i spună unui soț cu care nu mai vorbise de aproape șase ani? Tăcerea era cea mai înțeleaptă decizie în acel moment. Timpul însă trecea, iar unul dintre ei trebuia să fie suficient de sincer pentru a face ceea ce trebuia. Cel mai probabil ea avea să fie aceea persoană. Doamne, nu-și făcuse curaj de atâtea ani? Totuși, era mai bine să audă ce avea de spus avocatul mai întâi. Încă o zi sau două nu ar face o diferență reală.

James o ajută să coboare din trăsură și o conduse în casa mărească de lângă Grosvenor Square. Andrews îi întâmpină, îi întinse bagajul unui lacheu și se făcu nevăzut. Fără îndoială, era încă prin apropiere în caz că era nevoie de asistența sa. Majordomul era întruchiparea discreției. Oricum, Violet bănuia că el și mulți alți servitori îi observau dintr-un cotlon necunoscut.

– De obicei beau un pahar de coniac în bibliotecă înainte de culcare, spuse James într-o manieră dezinvoltă. Ai vrea să mi te alături?

– Mi-e teamă că am avut o zi foarte lungă. Aș prefera să mă retrag.

Îi zâmbi politicos și se îndreptă spre scări. „Lașo“, îi șopti o voce în ceafă. Un coniac în confortul bibliotecii unchiului Richard ar fi fost ocazia perfectă pentru o discuție calmă și rațională. Chiar și așa, ea pur și simplu nu era pregătită. Presupuse că nu îl va vedea până nu se vor întâlni în biroul avocatului. Nu își imaginase niciodată că îl va vedea și că va dansa cu el.

– Speram că putem vorbi.

– Acum? Se întoarse spre el și miji ochii. De ce?

– Mi se pare momentul oportun. Asta e tot. Se opri. Nu am purtat niciodată o conversație adevărată.

– Așa e. Și a cui e vina? Își înghiți cuvintele și scoase un oftat oboșit. Au trecut aproape șase ani, James. Cu siguranță orice ai de spus poate aștepta încă o zi.

El o privi timp de o clipă, apoi încuviință din cap.

– Desigur. A fost foarte drăguț din partea ta să-l încurajezi pe Westmont să danseze cu fetele acelea.

– Eu sunt foarte drăguță. Privirea ei o întâlni pe a lui. Știu cum se simt fetele acelea.

– Da, presupun că da. Părea de parcă ar fi vrut să spună altceva, apoi se gândi mai bine. Noapte bună, Violet!

– Noapte bună, James!

Dădu din cap și porni pe scara mare, refuzând să se uite înapoi la el. Știa că el o privea, îi simțea privirea de parcă o ardea pe spate.

Camera ei se afla în cel mai îndepărtat capăt al holului față de a lui. În afară de o singură noapte, ea și James nu dormiseră niciodată sub același acoperiș. Numai acel gând fu suficient pentru a o împiedica să închidă un ochi toată noaptea. Unde mai pui și ultimele dorințe misterioase ale unchiului Richard și propria ei dorință de a rezolva în cele din urmă lucrurile între ei și de a merge mai departe cu viața lor. Orice semăna cu odihna era imposibil de realizat.

Dincolo de orice altceva, nu putea să-și scoată din cap cuvintele lui James. Era el cu adevărat pregătit să-și înfrunte greșelile din trecut? Acele greșeli o includeau și pe ea?

Și cum oare intenționa să plătească pentru ele?